

MÉREGTELENÍTŐ

2017.03.szám

Kedves Olvasó!

Számtalan fórumon hallhatjuk, olvashatjuk, hogy Földünkön az Élet veszélyben van. Vagyis a mi életünk is, mi magunk is veszélyben vagyunk.

Elgondolkodtam, mégis miért van bennem minden tudományos érvelés és tény ellenére valami nagy reménykedés. Hát ez a címlapkép azért került most a főhelyre, hogy ugyanezt a bizakodást fejezze ki. **Az Élet él, és élni akar.**

Persze igazad van, nem lehetünk vakmerően bizakodók, mert mindnyájunknak tenni kell érte. Segíteni kell az életet.

Küzdenünk kell minden pusztító rossz ellen.

Tudom, ezt mondani könnyű. De hol kezdj el tenni valamit? Erről már számtalan alkalommal beszéltünk. És szerintem Te is, én is naponta kis döntéseinkben cseppenthetünk a „Jó” tengerébe egy-egy cseppet. Akár szellemi, akár tevőleges szinten.

Tudom, mindig lesznek okosak, akik azt mondják, ez semmi, amit Te tehetsz, ennek nincs jelentősége.

Itt jut eszembe Illyés Gyula pár sora:

„...Ha elmosolyodtok a tanácson, az is egy lépcsőfok. Ha elgondolkodtok rajta, két lépcsőfok. Ha hazamelve innen, csak egy szó, **egy szépen és okosan, előrelátással kimondott emberi szó erejéig valóra váltjátok**, húsz lépcsőfok. De fő, hogy jókedvűen. Nem csak tiszta ésszel és szívvel, hanem mosolygó, tiszta arccal is. A Halál a legerősebb ellenségének a vidámságot érzi. Ezt a *vérebet* csak egy riasztja meg: ha a szemébe nevensz!” (Az Éden elvesztése c. oratórium)

Igen, egyszer már elveszítettük azt az Édent, melyet ajándékkul kaptunk. Most megint fennáll a veszély.

Tavasz jön, az Élet újra élni akar!!!! Segítsük az Életet! (P.M.)

Várnai Zseni: Csodák csodája

Tavasszal mindig arra gondolok,
hogy a fűszálak milyen boldogok:
újjászületnek, és a bogarak,
azok is mindig újra zsonganak,
a madárdal is mindig ugyanaz,
újjáteremti őket a tavasz.

A tél nekik csak álom, semmi más,
minden tavasz csodás megújulás,
a fajta él, s örökre megmarad,
a föld őrzi az életmagvakat,
s a nap kikelti, minden újra él:
fű, fa, virág, bogár és falevél.

Ha bölcsebb lennék, mint milyen vagyok,
innám a fényt, ameddig rám ragyog,
a nap felé fordítnám arcomat,
s feledném minden búmat, harcomat,
élném időmet, amíg élhetem,
hiszen csupán egy perc az életem.

Az, ami volt, már elmúlt, már nem él,
hol volt, hol nem volt, elvitte a szél,
s a holnapom? Azt meg kell érni még,
csillagmécsem ki tudja, meddig ég?!
de most, de most e tündöklő sugár
még rám ragyog, s ölel az illatár!

Bár volna rá szavam vagy hangjegyem,
hogy éreztessen, ahogy érzem
ez illatot, e fényt, e nagy zenét,
e tavaszi varázslat ihletét,
mely mindig új és mindig ugyanaz:
csodák csodája: létezés... tavasz!

Mese az imáról

Éjszaka volt. Minden elpihent; éppen befejeztem imámat és elgondolkoztam, hogy vajon meghallotta-e a jó Isten az enyémet a sok fohász között, mely éppen most Hozzá küldetett. Mert hisz mi vagyok én, szegény kicsi ember-teremtény a mindenség millió és millió élő és gondolkodó lénye között! Vajon mindegyiket meghallgatja-e Isten? Látóköröm egyszerre kitágult, boldog érzés szállt meg; egy angyal lépett mellém, tündöklő kezét homlokomra tette és szellemi tekintetem előtt gyönyörű kép tárult föl.

- Jöjj csak - mondta az angyal - jöjj és láss!

A világok tengerében voltunk, az angyal által vezetve lebegtem az éterben, magasan a föld felett, körülöttünk felhők és csillagok.

- Mindjárt látni fogod a földi imákat, sőt érezni és hallani is - mondta az angyal.

Eleinte valami zavaros lármát hallottam, a hangok összevisszaságát, kérelmet, kiáltást, tombolást, zokogást, dicséretet és hálát.

- Kell-e mindezt folyton hallania a jó Istennek? - kérdeztem kíséremet.

- Igen, - felelte az angyal, - a Mindenütt jelen valónak még sokkal több jut tudomására, amit senki sem lát és nem hall, csupán Ő, a Legmagasabb! Csak Isten képes azt felfogni! Te csak a földi hangokat hallod, de ő meghallja a Mindenség hangját is!

A világok zűrzavarából most kicsiny aranyos felhőcskék emelkedtek föl, melyeket gyönyörűség volt látni. Csodálatos harmónia hangzott belőlük. De sajnos, az egészből csak kevés ilyen aranyos felhőcske szállt föl, amelyek úgy tűntek föl előttem, mint ritka, értékes ékkövek. Belőle édes hangok keltek énekelve: „Uram, legyen meg a te akaratod! Amint Te akarod Istenem! Isten a mi szeretetünk, hitünk és reményünk!” Az arany felhőcskében az elfogadás súlyos könnyei, sóhajok és mély bánat foglaltattak, melyeket Isten nevében viseltek el.

- Nézd, ez a legtisztább és legjobb ima - mondta az angyal - semmit sem kérnek, csak Isten akaratának teljesülését; nem panaszkodnak, megnyugodtak, türelmesek; ez a hit, a szeretet imája. Nyílként hatol át az éteren, oly gyorsan, hogy a kifejezés pillanatában már Istennél van.

- Eltűntek a gyönyörű aranyos felhőcskék, de csodálatos harmóniájuk visszhangzott a lelkemben.

Most mindenféle kis ezüst felhőcske támadt; könnyedén szállongott, üde és bájos volt; tavaszi fuvallatként érintett, illatot árasztva, csodásan kecses harangjáték hangzott belőle. - Ez a gyermekek imája - mondta az angyal - a jó Isten szereti Őket; hallgasd csak, mily kedvesen és hívőn hangzik! Telve bizalommal, hogy a jó Isten hallja őket. Itt a lehangosabb a nyomorban és szükségben levő gyermekek imája; amott a földtől megváló angyalkák lélekharangja.

Ezeket a zengő és éneklő ezüstös felhőcskéket is angyalszárnyak vitték gyors szárnyalással Istenhez!

Ezután mind sötétebb felhők jöttek; tekintetem néhány világosszürke felhőre esett, mely elég szép volt, csak hogy hamis hangok hallatszottak belőlük; ez kellemetlen volt; de nem is haladtak; ólmosan feküdték meg az éter.

- Nézd e csinosnak látszó felhőket, melyekből azonban annyi disszonancia hangzik, ezek az álszenteskedők, képmutatók és farizeusok imái. Az ajkak imái, szóáradat, mely nehezen hömpölyög, és nem leli meg az Istenhez vezető utat!

Most a megbánás imái villámként hasították át a felhőket, mint szikra, mely az ég felé röpül. Nagy bűnösök imái voltak, mély megbánásuk magasra vitte fel őket!

Aztán angyalok hozták a haldoklók imáit.

- De íme, nézd! Mi szökell az ég felé, mint valami lángnyelv? Ez a halálos veszélyben és nyomorban levők imája és segélykiáltása - mondta szomorúan kísérem. - Azok jajkiáltása, kiket az utolsó pillanat tanít meg imádkozni, ez sürgős ima; nézd itt ez a kétségbeesés imája, hogyan szökik föl a többi közül! És most nézzük meg még az utolsót, - szolt tovább az angyal, - itt a fekete, zavaros felhőzetben, mely áttörhetetlen káoszhoz hasonlít, folyton saját tengelye körül forog, a földhöz tapad, s Istenhez jutni nincs ereje, ezek a földi, anyagi imák. Aranyért, pompáért szóló, továbbá a babonás, értelmetlen imák ezek, meg a hit nélkül mondott imák. Ezek nem jutnak el Istenhez, mert nincsen bennük semmi isteni, semmi szellemi...

- Tudod-e most már, hogyan imádkozzál? - kérdezte az angyalom. - Igen, - feleltem - Istenem, legyen meg a te akaratod! - Ámen, Ámen!

"Urunk, Te, aki a semmiből alkottad,
szétmálló porából feltámaszthatod
semmivé vált szegény testünket:
hiszen mindenható vagy!

Hiszem, hogy a romlandót
romolhatatlanná,
az erőtlent diadalmassá,
a dicstelent dicsőségessé,
az érzékit szellemivé támasztod,
miként szent Fiad feltámadásában

megmutattad!

Hiszem, hogy ebben a mulandó
világban
az örökkévalóság szunnyad,
mint magban a tavasz,
mint gyökérben a pompázó fa,
és abban azt adod meg, aminek
hiánya
most a legnagyobb nyomorúságunk!"

/Belon Gellért/

Fekete István: Az ima

Az ima nálam nagyon régen kezdődött. Szinte emlékeim legelején. Ülök az ágyban és egy pár száraz, öreg kéz összefogja az enyéimet.

– Mondd, kisfiam...

És én mondtam utána az imát. Az ágy puhasága simogatott, az est zsongított, az álom a szemem körül járt, és én mondtam az imát, és gyöngö gyermekkel képzeletemmel felemeltem lelkem az Istenhez.

Később – a diákévek kamaszos rohanásában – az ima a templomot jelentette, ahol elcsitultak a zúrzavaros vágyak, lassúra vált a lépés, tompán koppantak a szentelt kövek és az oltár előtt lobogó örökmécs mindig megmelegített, ha kinyújtottam feléje didergő kezemet. Ekkor már nem könyvből imádkoztam és nem is a régi kis imádságokat mondtam. A kivilágosodó értelem szavakat keresett, melyek újak, szépek voltak és csak az én örömet, bánatomat, kérésemet vitték az Örökkévaló elé.

Aztán jött az előbbi világégés és mindig mélyen megrendített az imára zendült kürtök rivalgása s a térdre hullt harctérre induló századok halálos csendje, ahol szinte érezni lehetett az elhagyott otthonok felé szálló gondolatokat, aggodást, szeretetet, igazi imát, ami hangtalanul szárnyalt a halál felé induló férfiak lelkéből. Ó, milyen kicsik és mégis mennyire férfiak voltak ezek a katonák, akik káromkodva ébredtek, káromkodva feküdtek és csak itt döbrentek rá, hogy az igazi kiállás hitben, vérben, fájdalomban, betegségben - és imádságban akár ezrek előtt a nyílt terek porában: az egyetlen és valódi férfiasság.

Aztán jött a zuhanás Trianon halálos völgyébe. Jött a megalázás, a szégyen, az elesettség, szegénység, járvány és jöttek az imák. Az egész nemzet megtanult imádkozni, és nem szégyellték már a férfiak sem – egy-egy „szóra” – befordulni a templomba. Ezek a férfiak többnyire megjárták a harctereket, és megtanulták, hogy egyetlen félelem örökös csak – nem halálfélelem, hanem az istenfélelem. És ahogy az imádság felé fordult a nemzet, úgy emelkedtünk ki a halálraítéltség posványából. Amilyen csendesek lettünk, olyan hangos volt körülöttünk a győztesek páholya, és amilyen fennhéjázók voltak ők, olyan alázatosak lettünk mi, mert akkor éreztük már, hogy az alázatosságnál nincsen nagyobb a világon. És elhallgatott körülöttünk az erőszak süvöltése, mert halkan szólni kezdtek a kassai harangok és meghallhatták az egész világon, amikor a dómban a magyarok Te Deum-ot imádkoztak. Nagy, szent pillanatokban mindig az ima volt velünk, mellettünk, értünk. Nagy örömeinkben, nagy sírásokban, csendben és viharokban: ima, ima.

És most mégis mind több helyen hallom, olvasom, hogy valaki imádja a lencsefőzeléket, imádja a karóráját, imádja a kirándulást és a táncot. Préda lett ez a szó, melyet magyar paraszttól sohasem hallott senki, és elkopott lassan, mint a kocsmaküszöb. Mindenki „imád” mindent. A lovát, a szeretőjét, a nyakkendőjét... megszenteltségtelenítve egy szót, az emberi lélek néma himnuszát, a tisztaság, a kérés, a vigasz, a félelem, az istenkeresés egyetlen,

utolsó felkiáltását, amikor már nincs semmi, de semmi segítség, mentsvár, csak az ima.

Ne imádj hát mindent, édes Magyarom, ne szórd lelked aranyát, nyelved szépségét a rombolás disznai elé, ne imádj semmit, csak az Istent, mert nem tudod, milyen idők jönnek, és nincs az a vihar, mely elpusztíthatna, ha veled van az imádság és veled van az Isten!

Nemes Nagy Ágnes: Kiáltva

Irgalmazz, Istenem! Én nem hiszek Tebenned,
Csak nincs kivel szót váltanom.

S lám, máris megadod azt a végső kegyelmet,
Hogy legalább imádkozom.

Bűnöm csak egy, de nagy: a gőg fogai rágnak.
És most porig aláztatom.

Hörgök, vonaglok, mint egy nyomorú állat,
Kínomban a port harapom.

Életem vékonyul, gyökere félbemetszve,
Virága tán nem nyílt soha.

Irgalmazz, Istenem, húsvétvasárnap este,
Hisz él az Embernek Fia.

Itt megaláztatás, ott szorongattatások,
Kín és életveszedelem.

Ne hagyd el sok papod hitetlen unokáját,
Ne hagyd el nyomorult fejem!

Szent-Gály Kata: A kegyelem pillanata

Isten átmegy a világon,
akkor is, ha nincs Karácsony.

Néha megáll - csend a csendben -
hogyan sorsára fölszenteljen

szántóföldet: legyen bátrabb,
mikor a nagy ekék járnak,

tengervizet: hamar forrjon
benne össze a hajónyom,

kismadarat, hogy a szárnya
készüljön a magasságra,

hogyan a kő, mit összezúztak,
útja legyen taposóknak, -

csendesülj le, hogy megértsed,
mire szentelt az Úr téged

Az Emberi Méltóság Tanácsa (EMT) Emberi méltóságért kitüntetésben részesítette Böjte Csaba ferences rendi szerzetest, a Dévai Szent Ferenc Alapítvány alapító elnökét. Az elismerést Lomnici Zoltán, az EMT elnöke és Szunai Miklós, a civil szervezet főtitkára adta át február 6-án Budapesten.

Böjte Csaba a boldogság receptjéről

(részlet a válasz.hu. oldalról, Albert Enikő riportjából)

- *Európa útja a kereszténység, említette a beszélgetés során. Ehhez képest úgy tűnik, mind a kereszténység, mind az európai gondolat visszaszorulóban.*

- *Amíg nem fújják le a meccset, addig van esély, játszani kell. És mindig van újrakezdés! Apám '56 után verseket írt, akkoriban a Securitate örömet foglalkozott műkritikával, s úgy ítélték meg, a versek 7 év börtönt érnek. Mikor agyonütötték szegényt, sírtam, rettentő feszültség volt bennem a románok ellen. Akkoriban vittek el katonának, felderítőként sokat gyalogoltunk, fáradtan, szomjúsággal küzdve. Ahogy egy kis falun mentünk keresztül, az út szélén megjelent egy öreg román néni, kezében vödör víz, csajka. Nekem is merített, megköszöntem, ő annyit mondott: „váljék egészségedre”. Mint a villámcsapás, úgy hatott rám ez a mondata, innentől másként néztem rájuk. Meg kell mondjam, kapok támogatást tiszta románoktól is, sok pozitív példát látok, ami megerősít abban, hogy higgyek Európa jövőjében.*

- *És a kereszténység? Az ateizmus mellett az Európába özönlő muszlim aligha tesz jót neki.*

- *Ahogy az utcagyerekeknek szoktam említeni, bármi, ami velünk történik, lehet dobantó, de botlasztó is. Te döntesz. Márton Áront három nappal az érettségije után Doberdóba vitték harcolni, ahol katonák ezrei estek el. Hazajött, börtön várt rá. Amikor kiengedték, azt vette észre, szülőfalujától 560 kilométerrel nyugatabbra tették a magyar határt. Bármikor összeroskadhatott volna, talán meg is lehetett volna érteni. De ehelyett megacélozott akarattal jött ki a nehézségekből, Erdély püspöke, karizmatikus vezetője lett. Én abban reménykedem, Európa hasznára válhat a sok nehézség. Le kell ülni, újra kell gondolni, hogyan tovább. A menekülők hazája élehetlenné vált, itt pedig rend és normalitás van, aminek az alapja a kereszténység. Hiszem, hogy a keresztény elvek, a szeretet alapján a világ újjá fog születni. Hogy aztán a változás békés átalakulással vagy véres harcok révén zajlik majd, nem tudom.*

- *Közben Európában is nagy a mozgás: fiatalok tömegei hagyják el Romániát, Magyarországot és keresik a szebb jövőt Nyugat-Európában.*

- *Azt tapasztalom, két dolog van, amit a Jóisten igen erősen a szívünkbe írt. Az egyik a vérrokonaink iránti szeretet. A gyermekotthonainkban a gyerekek olyan szépen, tisztelettel beszélnek anyjukról, apjukról, akkor is, ha eldobták őket, vagy gyilkosság miatt börtönben ülnek. Isten legcsodálatosabb alkotása a gyermeki szív, abban nincs bűnös anya. A másik igen erős kötelék a szülőföld iránti szeretet. Mikor eljön a vakáció, mindig akad kisgyermek, akit nem visznek haza. Azt mondják, pap bácsi, vigyen el minket a kis falunkba, meg-*

látja, milyen szép. Elviszem őket, sokszor poros, elhagyatott, gazzal telenőtt Isten háta mögötti helyekre, s akkor kinyílnak, boldogok. Mutatják, nézze pap bácsi, ugye milyen szép az én falum? A szülőföldjét valahogy mindenki szépnek látja. Meggyőződésem, hogy az ember szerettei között, szülőföldjén van igazán otthon. Persze meg kell találnunk a nekünk rendelt feladatot is.

- *Honnan tudhatja az ember, hogy mi a feladata?*

- Csendesedjünk el, és Isten eszünkbe juttatja, amit mondani akar nekünk. Ha valaki nem tudja pontosan, mit tegyen, azt javaslom, kezdjen el szeretni. Hogy értem ezt konkrétan? Hadd említsem megint a saját példám: Csík-szeredában éltem, 25 éves voltam, dolgozgattam, udvarolgattam, de belül éreztem a vágyat, hogy Istent szolgáljam. Bátorságom azonban nem volt, hogy megtegyem az első lépést. Mit csináltam? Kivontam magam a forgalomból, elmentem egy évre bányába dolgozni. Nem beszéltem arról senkinek, mi van emögött, de az egy év alatt kipróbáltam magam, milyen az, ha nem udvarolok, sokat imádkozom, befelé figyelek, közben segítek, akinek tudok. Életem egyik legszebb éve volt. Bizonyosságot szereztem, hogy ez az én utam. De nem mondom én azt, hogy aki keres, azonnal adjon fel mindent. Ha valaki úgy érzi, céltalan az élete, de segítene a szegényeken, elesetteken, szabadsága alatt jöjjön el hozzánk. Maradjon egy hetet, próbálja ki magát. Ha azt látja, a helyére került, maradjon nevelőként. Nekem a gyerekek mellett az is fontos, hogy a kollégáim jól érezzék magukat. Hinnünk kell, hogy megvan a helyünk a Földön. Ha a vállam a helyén van, hihetetlen dolgokra vagyok képes, zsákokat cipelek, vagy akár bármely finom mozgást elvégezhetek. Ha viszont kiugrik a helyéről, a legkisebb mozdulat is fájdalommal jár. Isten úgy alkotott meg minket, hogy ami a helyén van, jól működik. Sokszor kérdezik, hogy tudok ennyi feladatot elvégezni? Hát hogyan tudnék, azt csinálom, amit szeretek.

- *Ez lenne a boldogság receptje?*

- Az biztos, hogy az ember a végtelenre vágyik: végtelen szeretetre, jóra, soha véget nem érő boldogságra. Hiszem, hogy egyedül Isten képes ezt a szomjunkat enyhíteni. Ahogy Szent Ágoston mondja: „Nyugtalan az én lelkem, míg meg nem nyugszik benned.” Ha viszont a boldogságot nem a végtelen Istentől, hanem olyan mulandótól, porszemtől várom, mint például a férjem, feleségem, gyermekem, akkor bizony csalódnai fogok. Talán ezért is van annyi válás, mert a házastársamtól olyat várok, amit ő nem tud nekem megadni.

- *A széthullott családokból érkező gyerekek fogékonyak az efféle lelki munkára?*

- Kíváncsisággal közeledem a gyermekek felé – miért csinálja azt, amit csinál? Ha egy kamaszodó kisleány kukorékol matekórán, azon lehet mérgelődni, de lehet a témából doktorálni is. Csodálom az orvosokat, higgadtan, nyugodtan fogják a szikét és kivágják a rossz részeket. Nem aggodalmaskodnak, hogy az fájni fog. Szociális munkát, de szülői feladatokat is így kellene végezni, higgadt nyugodtsággal és közben nagy szeretettel. A

gyerekek úgy viselkednek, ahogy a szemem tükrében látják magukat. Ha rajtam keresztül megtapasztalják Krisztus szeretetét, szárnyakat kapnak. És még egy történet, ami ide kívánczok. Volt egy kicsiny fiúcska, hat-esztendősen került hozzánk, tizenhárom évesen megkergült, mindent megtett, hogy kicsapjuk. Mikor elvégezte a nyolcadik osztályt, bejelentette, van neki egy hajléktalan apukája, inkább elmegy ahhoz. Két-három évig nem láttuk, majd újra előkerült, szakadtan, piszkosan. Megbeszéltünk mindent a gyóntatófülkében, összeszedte magát és a középiskolát színjelessel elvégezte, kitűnőre érettségizett. Pár évig dolgozott itt-ott, majd visszatért és az egyik legjobb nevelőnk vált belőle. Mit akarok ezzel mondani? Az embert különféle hatások érik, elesik, talpra áll. Változik. De mindig tudni kell megbocsátani és újabb esélyt adni.

Reményik Sándor: Gyógyíts meg!

Én Istenem, gyógyíts meg engemet!
Nézd: elszárad a fám
A testem-lelkem fája...
De épek még a gyökerek talán.
A tompa, tunya tespedés alatt,
Gyökereimben: érzem magamat,
És ott zsong millió melódiám.

Én Istenem, gyógyíts meg engemet!
Hiszen - nem is éltem igazában.
Csak úgy éltem, mint lepke a bábban,
Csak úgy éltem, mint árnyék a fényben:
Rólam gondolt roppant gondolatod
Torz árnyékaképpen.

Egy kóbor szellő néha-néha
Valami balzsam illatot hozott.
Akkor megéreztem: ez az élet,
S megéreztem a Te közelléted, -
S maradtam mégis torz és átkozott.

Én Istenem, gyógyíts meg engemet.
Én szeretni és adni akarok:
Egy harmatcseppért is - tengereket.
S most tengereket látok felém jönni,

És nem maradt egy könnyem – megköszönni.

Teremtésvédelem

Gerald Durrell könyveit kezdtem olvasni -ki tudja hányadszor- lezajlott betegségem napjaiban. Talán azt éreztem, hogy én is sok betegséget elviselt teremtmény vagyok, és törekednem kell óvni, védelmezni testemet a további károsodásoktól.

Persze, azért is Durrellhez fordultam, mert az ő egészséges életigenlése és fantasztikus humora jót tesz minden alkalommal a lelkivilágomnak. Minden könyve végén ott az olvasókhöz való kérés, tegyünk, amit tehetünk az állat-és növényvilág kihalófélben lévő fajainak védelméért.

Látszólag nagy a távolság G. Durrell és Ferenc pápa között. De azonos bennük a mélységesen átélt csodálat a teremtés minden megnyilvánulása iránt.

„ A föld kiált...

„...Legyünk irgalommal a közös házunk iránt” - **szól Ferenc pápa üzenete**, melyet a Laudato si enciklikája alapján, azt továbbgondolva mond a föld minden lakójának. A pápa ezzel az üzenettel párbeszédet kezd a földgolyó minden emberével, tekintettel a szegényeket sújtó szenvedésre és a környezetrombolásra. „Isten egy viruló kertet adott ajándékba nekünk, de mi azt romhalmazz, pusztaság és szemét nyugtalan területévé tesszük. Nem hátrálhatunk meg, és nem lehetünk közömbösek az élővilág sokféleségének elvesztése és a gazdasági rendszerek pusztítása miatt, melyet gyakran a mi felelőtlen és önző magatartásunk eredményez. Túlnyomó többségük emberi beavatkozáshoz kapcsolódó okok miatt hal ki. Ehhez nincs jogunk.”– írja a pápa.

„A föld továbbra is melegszik, részben az emberi tevékenység miatt. 2015 a valaha is észlelt legmelegebb év volt, és 2016 még ennél is melegebb lesz. Ez pedig szárazságot, áradásokat, tűzvészt és szélsőséges időjárást eredményez. A klímaváltozás hozzájárul a kényszer-migráció gyötrelmes válságához. A világ szegényei, akik pedig kevésbé felelősek a klímaváltozásért, a legsérülékenyebbek és máris annak hatásaitól szenvednek.

Miként az átfogó ökológia nyilvánvalóvá teszi, az emberek ma mélységesen kapcsolódnak egymáshoz és a teremtett világhoz, annak teljességében. Amikor rosszul bánunk a természettel, rosszul bánunk az emberekkel is. Egyidejűleg minden teremtménynek velejáró értéke, hogy azt tiszteletben tartsuk. Hallgassuk meg mind a föld, mind a szegények kiáltását és próbáljuk megérteni figyelmesen, hogyan lehet arra megfelelő és azonnali választ adni”. – így szól a pápa üzenete.

Durrell pedig így mesél: (Kalandorok az őserdőben c. könyve, 165-167.o.)

„... A befogott nőtény pipavarangy csak nemrégiben fogadhatta be petéit, mert a fedőlemezek még puhák voltak. Ahogy teltek-múltak a hetek, a háta egyre szivacsosabb és duzzadtabb lett, dagadó erszéneyei pedig egyre nagyobbak lettek. Amikor a kicsinyek már elég idősek lettek ahhoz, hogy elhagyják anyjuk hátát, éppen egy hajó fedélzetén voltunk, valahol az Atlanti-

óceán közepén. A varangyokat fémhordócskákban szállásoltuk el, és a többi állattal együtt a rakodótérben helyeztük el a hordóikat. Az első jelét akkor észleltem a kétéltűek közelgő boldog családi eseményének, amikor lementem egyik reggel, hogy kicseréljem a vizüket. A nőstény súlyosan és puffadtan hevert szétterpeszkedve a víz színén... észrevettem, hogy valami mozog a hátán. Közelebről nézve kiderült, hogy kar az, ami kiáll a hátából és tétován kalimpál. Rájöttem, hogy érkezett a nagy pillanat. Átköltöttem egy külön hordóba, és olyan helyre tettem, ahol munka közben is szemmel tarthatom, mert mindenáron tanúja akartam lenni a nem mindennapi születésnek. Délelőtt, ahányszor bekukkantottam, mozgást észleltem az erszényekben: pici lábak álltak ki belőle furcsa szögben, céltalanul kalimpálva... aztán láttam, hogy egy kicsi feje és karjai kibújnak az erszényből...Tanúja lehettem már életem során több különböző születésnek...Minden születés megrázott és csodálattal töltött el. Rengeteg egyéb jelenség létezik..., melyeket nem nézhetek áhítat nélkül... De szinte még sohasem ejtett rabul annyira semmi, mint a kis pipavarangyok megérkezése az Atlanti-óceán közepén.

Az egyik erszényben láttam, ahogy az apró jószág körbe-körbe forgolódva ráng és kapdos, majd hirtelen megjelent a nyílásban a fej, aztán a mellső lábak. A jövevény megpihent kicsit. Ezután átfurakodott a fejével és vállával a résen.... úgy tűnt, roppant erőfeszítést igényel kijutnia valahogyan az anya vastag, ruganyos bőrtüszőjének fogságából. Aztán ficánkolni kezdett, mint a hal, fejét hevesen ingatta jobbra-balra, és teste lassan előcsúszott az erszényből...Nem sokkal később már kimerülten hevert anyja hátán, és már csak hátsó lábai maradtak a kis zsebecskében. Aztán végigvonszolta magát az anya kráterektől és repedésektől egyenetlen bőrén, lecsusszant a vízbe, és mozdulatlanul lebegett a világegyetem legújabb eleven jövevénye... Ezután már nagy lendülettel tudott úszni a vízen és a víz alatt... A matrózok szerették volna kiokoskodni, miért gubbasztok a rakodótérben egy petróleumos hordó mellett hajnali két órakor. Röviden elmagyaráztam nekik, mik is azok a pipavarangyok... Két matróz benézett a hordóba, ahol éppen egy újabb béka kezdte meg szabadulását, és ott maradtak mellettem. Aztán három másik hajós érkezett, azon nyomban csendre intették őket az elsők. Suttogva elmagyaráztattam a varangyok titka, és a három újonnan jött is csatlakozott a közösséghez.... A hordó körül ott guggolt egy csomó hétpróbás tengerész, akiket az emberek érzéketlennek gondoltak volna. De ezek a keményszívű, rideg fickók ott kuporogtak a hordó körül vacogva és kényelmetlenül éjszaka kettőkor, és figyelték a varangycsometék életének hihetetlenül csodálatos indulását, és úgy szóltak nagy ritkán suttogva egymáshoz, mintha templomban ülnének...

Végül még egy idézet Durrell: A hahagáj c. könyvéből (248.o.):

„Ha a könyvet szórakoztatónak találták, s ha elismerik, hogy földünk állatvilágát állandóan és kíméletlenül pusztítja az a valami, amit haladásnak nevezünk, talán kedvük támad segíteni abban a munkában, amit itt a Jersey

természetvédelmi trösztnél végzünk. Itt megpróbálunk tenyésztani már-már kipusztult állatfajokat és kiképezni szakembereket az állatok mesterséges tenyésztésére, hogy meggondolatlan kapzsiságunk miatt ezek az állatok ne merüljenek feledésbe... Ezeknek a növényeknek és állatoknak a nevében folyamodunk önökhöz, mert ők nem tudnak szólni magukért, s végtére is csupán arra kérünk mindenkit, hogy segítsen megóvni mindannyiunk világát.” (P.M.)

Aranyosi Ervin: Tavaszi zsongás

Itt a tavasz, a kedvünk is virágos.
Nevetni kell, ahogy a Nap ragyog!
Lehajolni minden apró virághoz,
s élvezni azt, hogy létezem, s vagyok!
A lenge szellő simogatja bőrünk,
Napunk világít, árnyékunk követ.
Nem nyugszunk már, indulunk, fészkelődünk,
s visszatér hitünk, hogy holnap jobb jöhet...

Magának az eső sem esik, nap se süt,
te sem vagy magadért, te is másért vagy itt.

Mint erdőn a madár, ember, mért nem fújod
társas örömben is sajátos dallamod?

/Angelus Silesius/

Móra Ferenc: A radnóti fecskék

A radnóti gyerekek hiába várták haza az idén a fecskéket. Nem hozta meg őket a tavasz. Pedig már az egész Balog völgye virágba öltözködött a tisztelőkükre. Hófehér kökénybokrok nézegették magukat a víz tükreben. Gólyahír virágok arany szeme nevetett fel rájuk. Harangvirágok harangoztak eléjük:

– Jönnék a fecskék, jönnék!

Nem jöttek biz azok. Egy-egy seregük átvágódott a falu fölött, keringett is fölötte, mintha gondolkozóban volna, de aztán csak elsuhogott másfelé. Volt olyan is, amelyik jajveszékelve szántotta a földet a szárnyával, de aztán az is csak továbbröppent. El, el a radnóti határból!

No, a szúnyogok, meg a legyek örvendeztek is ennek nagyon. S nagy boldogan zümmögték, döngicsélték körül a radnótiakat:

– Sose búsuljatok, emberek. Szébb a mi nótánk, mint a fecskéké.

Szegény radnótiakra rá is fért volna a vigasztalás, mert nagyon szomorúan tekintettek az égre.

– Jaj már minékünk, ha az Isten madárkái is elhagytak. Nekik sincs már hajlékuk Radnóton. Nem néz már miránk le a jó Isten sem az égből.

Csakugyan hamvas felhőfátyollal takarta el az orcáját a nap. Még a múlt tavaszon Radnóra süttöt legörömostebb a Balog mentén. Bogárhátú, tiszta házaira, muskátlis, százszorszépes ablakaira, mályvarózsás kertjeire, piros képű, nevetős szemű, nótás ajkú népére.

Hol vannak most már a virágos házak, hol a nevetés, hol a nóta? Mind megették azt tavaly nyáron a piros tűzmadarak. Ledőlt falomladékok temették be a virágos kerteket, kormos szarufák meredeznek az égre, mint valami óriás kéznek az imádkozó ujjai. Csupa szomorúság itt minden. Hallgatagon járnak kelnek az emberek a háztalan utcákon. Még ahol építenek is, ott is tompán csattog az ácsszekerce. Mintha az is azt csattogná:

– Nem ér ez semmit. Nem lesz többet Radnót. Elkerülük az Isten madarai még a helyét is.

Elég fájdalom az a kicsi madarak szívének is. Azért csicseregtek röptükben olyan sírva-ríva. Nem a régi fészket siratják ők, ahelyett ragasztának másikat: de hová? Nincsen ereszalja, nincs hajnalkavirágos tornác, nincs leveles kapu.

Újfaluba, Czakóba, Iványiba, meg a többi szomszéd faluba kvártélyozták be magukat az idén a radnóti fecskék. Ott is mindenütt derék magyar nép lakik, szívesen befogadja zsellérnek az Isten madárkáit. Még örül is neki, hogy így megszorodtak az idén az ő határukban a fecskék.

Annál jobban elkeseredtek a radnótiak. Volt köztük, aki szemét törülgetve sóhajtotta el magát:

– Jobb lesz nekünk elbújdosni erről a tájról, amit már a madár is elkerül. Hogy maradassunk mi akkor radnótiak, ha Radnót nincsen?

S arcról arcra, szívről szívre egyre terült a szomorúság felhője. S az Isten tudja, mi lett volna a vége a nagy bánatnak, ha egy reggel arra nem ébrednek a radnótiak, hogy majd fölveti a határt a nagy fecskecsicsérgés.

Ott ültek az Isten apró kőművesei kútágason, félig égett fák kizöldült gallyán, épülő házak ormán, füstös falomladékokon. S olyan fürgén forgatták a kis fejüket, olyan sebes ficsergéssel tanácskoztak, hogy a radnótiak mindjárt kitalálták, mi történik itt:

– Országgyűlést tartanak a radnóti fecskék.

Azt tartottak azok csakugyan. Visszahozta szegényeket a szívük Radnóra. Megéreztek, hogy csak itt vannak ők igazán itthon, azon a földön, amelyen születtek.

– Dévilik, dévilik, ugye, hogy jó lesz itt? – ezt kérdezték az öregek.

– Itt, itt, itt, jó lesz itt! – felelték vissza a fiatalok.

Azzal hirtelen föltrebbent az egész sereg, mint mikor az őszi faleveleket felsodorja a forgószél a magasba.

– Elmennek, elmennek! – ijedeztek a radnótiak.

Dehogy mentek pedig, dehogy! Szépen leszálltak párosával. Csak azt keresték a magasból, hol lesz legjobb fészket rakni.

– Csicseri, ficseri, ide ni, ide ni! – röpködtek körül az üres udvarok neki-lombosodott fáit.

Mire a nap fölszárította a harmatot, akkorra már ment a munka nagyban. Gyúrták a sarat, szórták a szalmát, villa formájú ágakba rakták a gömbölyű fecskeházakat. Egyik rakta a falat, másik hordta a nekivalót.

– Csicseri, szalma ké-é-é-ék!

– Ficseri, van elé-é-é-ég!

– Add errébb, csicseri!

– Hozom már, ficseri!

Alkonyatra már a maguk házában laktak a radnóti fecskék. Mégpedig fák ágára rakott házban. Pedig a fecskének nem szokása fára fészkelni. Ezt csak a radnóti fecskék eszelték ki, hogy el ne kelljen nekik szakadni a szülőfalutól. Boldogan foházkodtak a hunyó nap sugaraiban és vidám csicsérgéssel kívántak jó éjszakát a radnótiaknak. Azok se kíváncsoztak már el a falujokból, jaj, dehogy kíváncsoztak! Visszajöttek az Isten madárkái, visszajött velük a szerencse, az áldás, a jókedv, az öröm. Az épülő házak körül nevetve sürgölődtek az emberek, boldogan nézték, hogy magasodnak a falak s muzsikaszónál szívesebben hallgatták, milyen vígan csattog az ácsszekerce:

– Ne féljete, emberek, falu lesz Radnótból megint. Példát mutatnak az ég madarai!

Az ég madarai már akkor álomra készülődtek. Egyre halkuló csicsérgésüket illatos szellő hordta szét a Balog völgyében:

Adjon Isten, fittyfiritty,

Szép jó éjszakát,

Virrassza ránk, fittyfiritty,

Rózsás hajnalát.

Áprily Lajos: Szőkül a fűz

Még barna bokrok közt bujkál a tél.
A szélben hangos varju varjut űz.
Vörösbegyünk még koldulgatva él.
De lám: szőkül a patakparti fűz.

Kórságot s kint hozott a február
s beteg testnek még jó a kályhatűz.
Sok volt a köd, kevés a napsugár.
S mégis szőkül a patakparti fűz.

A fán bolyongtatom tekintetem
s a futó fény is éppen arra tűz.
Te szőke folt, adj gyógyulást nekem,
te sárga-szőke patakparti fűz.

Áprily Lajos: Mennék eléd

Mennék eléd, mert itt vagy már közel.
A déli oldalon leselkedel.
Gyökerek hallják könnyű léptedet,
mely szűzies még és illattalan,
de sejtető, jó langyossága van.
Csak arcom érzi még, nem sejti más,
varázs van benne, keltető varázs.
Ahol jársz, néma éberség fogad,
keresd a rügyes sombokrokat,
hogyan langyosságoddal rájuk lehelj
Feljössz az élre, melyet hó erez,
íj válladon, a hátadon tegez,
benne az arany nyilakat hozod,
melyekkel a telet megnyilazod. .
Mennék eléd, s mint fényváró anyám,
még utoljára elkiáltanám –
nevedet, melyből napfény sugaraz:
Tavasz, tavasz! Tavasz, tavasz, tavasz!

Bartal Klára: Vasi tavaszelő

Már tőzike virít szelíd lankáidon,
Vasi táj. Édes szavú vendénékék
Mosolya melegít, hízik a barka
S új dalt tanulgat, lám, a nyitnikék.

Őzsuta surran a tilalmasi erdőn,
Villantja kacéran fehér foltjait,
A vén Rábához igyekezik a Pinka
S valami pajzán dolgot álmodik

Romhányi József: Tavaszi madárdal

Tavaszt zengnek a madárcák.
Soha kedvesebb dalárdát!
Ám az egyik némán kushad.
Csak nem készül kritikusnak...

Hajnal Gábor: Ragyogás

Csak állsz... A hajnal aranyfolyamából
kikél a nap és eged peremét
átlépi lassan, fénylő reszketése
már küldi hozzád édes melegét.

Csak állsz; a nap, mint csodás tűzmadár fenn
– hogy lélegzeted szinte elakad –
egyetlen szárnycsapással most felröppen
a láthatár fölé, és kiszakad

melledből a felujjongó kiáltás
és megfordulsz, mert tovább nem bírod
a fényt, amely megtölt most csordulásig,
és bolond örömben szólítod

a dombokat, hol gyenge hóvirágok
mosollyal ébrednek s a piros ég
oly boldogsággal fogadja a reggelt,
hogy ragyog tőle az egész vidék.

Én lelke, mit csinálsz e nagy tavaszban,
mely végre hozzád is most beköszönt?!
Káprázva nézel, alig bírod terhét
az örömnél, mely hirtelen elönt.

Szabó Lőrinc: Reggel

Szokatlanul nyugalmas most a reggel;
az úton csak vigyázva járhatunk, mert
a hajnali eső arany csigákat
vert le a fákról. Tisztább vonalakban
sorakoznak fel a távoli dombok
és mikor a lassan melegedő föld
a hajnal könnyét már visszalehellte:
oly friss a szín, üveglelkünkön át oly
zenében úszik minden, mit a szem lát,
hogy e forró és nedves ragyogásban
levedlik rólunk az ember magánya
s nem is magunkat, nem idegeinket
érezzük zsongatni: oly mély gyönyörre
sűrűsödik az élet, hogy ilyenkor
hajam az erdő ruganyos hajával
összefolyik, karom ölelve nő a
kék láthatárba, mellem eke vérzi,
hangom a szél dala és az örök Nap
az én szememből nevet a földre.

Ki a terrorista? – Böjte Csaba írása

A pénztárnál sorba állok, egy néni is azt teszi az unokájával. A csetepaté kezdetét nem láttam, csak arra figyeltem fel, hogy a 4-5 éves kisfiú elkezd toporzékolni, majd a kezét felemeli a nagymamájára, lábával sípcsonton rúgja! S teszi ezt büntetetlenül, felnőtt emberek gyűrűjében! Gondolkozzunk el, vajon hol kezdődik a terrorizmus?!

A gyerekeink hazajönnek az iskolából és kórusban szidják a tanárokat... Próbálom elmondani nekik, ahhoz, hogy jó tanár - diák viszony legyen az osztályban, mely minden képzés alapja, a növendék fel kell hogy nézzen a mesterre, bizalommal tisztelnie kell oktatóját, nevelőjét! A diákok egymásra néztek és elkezdtek kacagni, azt hitték viccelek velük! A beszélgetés közben kiderül, hogy ők büszkék arra, hogy egyik másik tanárukat kigúnyolják, szívatják, sokszor szemtől szemben kikacagják. Szomorúan néztem őket, majd azt mondtam nekik, hogy igazából ők is terroristák! Sértődötten néztek rám!! *Igen, terrorista az, - folytattam - aki nem is próbálja megérteni az ember-társát, hanem ellenszenvből, gyűlöletből megpróbál kellemetlenséget, bosszúságot, fájdalmat okozni neki!* Kis Szent Teréz szerint nincs kis vagy nagy jótett, csak kis szeretet és nagy szeretet van! Sajnos fordítva is igaz, nincs kis és nagy terrorista, csak gyűlölet van, harag, mely arra indít, hogy embertársamnak ártsak, fájdalmat okozzak! A gonosz léleknek nincs keze, lába, nyelve, ő azt szeretné, hogy én gondolkodás nélkül az ő szolgálatába álljak, átengedjem nyelvemet, hogy általa rosszat mondhasson testvéreimről, ő azt akarja, hogy az én kezem által üssön, az én lábam által rugdossa az általa megvetett, rossznak tartott világot! Vajon azok a jó szándékú fiatalok, akik szétverték Ukrajnát, Líbiát, vagy azok, akik a párbeszéd helyett lángba borították Szíriát, az egész Közel-Keletet, vajon ők kinek a szolgálatában állnak, ki mozgatja az ő kezüket, nyelvüket, fegyvereiket?!

Sok családban gyermeknevelés helyett igazából diktátorképzés folyik! Elvesszük a gyermektől a munkát, a különféle feladatokat, így nincs lehetősége saját korlátait, terhelés alatti képességeit megtapasztalni! A mai gyermeknek nagyon sokszor sajnos egyetlen feladata van, a maga saját igényét megfogalmazni, kiválasztani mindazt, mire van szüksége! Én gyermekként sokszor égő fájdalommal tanultam meg, hogy milyen messze van a legszebb szándék és az elvégzett munka végeredménye! Emlékszem, hogy egyszer nagyapámmal egy kora tavaszi napon, a hatalmas csíki hó által megrongált kerítést akartuk újralécezni. Gyermeki tettekkészséggel, örömmel álltam neki a munkának. Csattogott a kalapács, szegeltem én is ezerrel, de sajnos újból és újból a szeg feje mellé ütöttem, hol a deszkára, hol az ujjamra, közben a szeg az én iparkodásomra füttyöt hányva, hol erre, hol arra elgörbült. Bölcs öreg, kedves nagytatám mosolyogva nézett, majd bátorítva annyit mondott, fiam nem jól állsz, látod, a huzat elcsavarta a szeget! :))

Aztán mikor meglátta, hogy forgolódva, gyermeki naivságomban próbálok a szélnek háttal fordulva dolgozni, akkor jó kedvvel, vidáman kacagott, majd újból megmutatta, hogy hogyan kell néhány mozdulattal beverni azt a fránya

szöveget! Nagyot nyeltem, de délután, mikor már senki nem látott, vettem egy doboz szeget és egy deszkát, majd egész délután vertem egymás mellé a szegeket addig, míg pontosan sorba nem álltak úgy, ahogyan nagytatámtól tanultam.

Nem könnyű az álmaink szintjére emelni világunkat, a realitást, melyet nem a szándék, hanem a tettek formálnak! Estére sok bőr nem volt az ujjaimon, de azon a napon nem csak szegezni tanultam meg, hanem megtapasztaltam a saját korlátaimat is, megtanultam, hogy nem elég a jó szándék egy szeg célba juttatásához, nem elég az akarat, hanem több kell, tapasztalat, higgadt bölcsesség, ügyesség és kemény, kitartó munka! Mérgemben sírva, sajgó ujjakkal tanultam meg tisztelni mások munkáját! Megtanultam a nagy igazságot: mi magunkat szándékaink alapján, másokat tetteik alapján ítélünk meg!

Gyermekeinket, fiataljainkat nem kell szidjuk, elítéljük, hanem tegyük oda nap mint nap nagyon egyszerű feladatok elvégzésére! Segítsük őket megtapasztalni, hogy rózsaszín álmok tojáshéjából milyen nehezen születik meg a körülöttünk lévő, működő, reális világ. Kudarcaik teszik gyermekeinket a mi kudarcainkkal szemben megértővé, együtt érzővé! Segítséget kérve nőnek fel oda, hogy ne mondjanak ítéletet, hanem jóságosan botladozó társaik segítségére siessenek!

Csak így fog felragyogni világunkban az áldott béke, s gyermekeink arcán Teremtő Istenünk szép vonása, ki a megroppant nádat nem törí el, s a pislákoló mécsbelet nem oltja ki!

„Mindenhez idő kell. És ez az, amit a maga generációja olyan nehezen fogad el. Mind úgy nőttek fel, hogy elvárják, a dolgok azonnal a maguk kedve szerint alakuljanak. Elvárják, hogy az életük olyan legyen, amilyenek elképzelték... De ehhez idő kell.” (Jojo Moyes)

Petőfi Sándor: 15-dik márczius 1848 /részlet/.

Magyar történet múzsája,
Vésőd soká nyugodott.
Vedd föl azt s örök tábládra
Vésd föl ezt a nagy napot!

Nagyapáink és apáink,
Míg egy század elhaladt,
Nem tevének annyit, mint mink
Huszonnégy óra alatt...

Birtalan Ferenc: Tavaszra olvasó

Tavasz!
Neked van igazad,
nem a halálnak.
Reményt, szerelmet
csak megújulás ad.
Jácintok lándzsái égre
döfnek,
hiába gyötörték
márciust,
rigók robbantják szét a
csöndet.

Tavasz!
Neked van igazad!
A halál múlandó, semmi!
Ha elmegyek, mindig
lesz
kinek lenni kell, lenni!
Hiába millió szétvert
fészek,
más madarak jönnek,
újra rakják az egészet.
Tavasz!

Neked van igazad!
Engedd, virágozzon
május.
Menjenek holtakhoz a
holtak,
te az élettel mindig
tovább juss!
Tavasz, neked van
igazad!
ne vissza, ne rám nézz:
Fiamat szeresd!
Lányomat!

"Az élet zenéjét a nők adják, akik őszintén, minden feltétel nélkül fogadják magukba a dolgokat, hogy érzéseiken át szebbé alakítsák át azokat."

(Richard Wagner)

"A nőknek megvan az a képességük, hogy egyetlen szempillantás alatt mindent meglássanak."

(Honoré de Balzac)

"Kétféle nő van a világon, olyanok, akiknek szívük van, s egyet szeretnek; s olyanok akiknek nincs, ezek százat szeretnek."

(Eötvös József)

"A nők, ha szeretnek, mindent megbocsátanak nekünk, még ballépéseinket is. De ha nem szeretnek, semmit sem néznek el nekünk, még erényeinket sem."

(Honoré de Balzac)

Garai Gábor: Nők

Szemünkben megnézik maguk,
megnézik futtában a nők;
alkalmi tükreik vagyunk,
fényünkön átrettennek ők.
És büntelen mennek tovább,
ha elkapták tekintetünk,
s mi - villogok s fakók, simák -
szilánkjainkra széttörünk.

Végül homokká porladunk
bontó sugaraik alatt,
testünkéből csak keret: a csont
s a fekete foncsor marad.
S a fekete foncsorban is
gyilkos tekintetük ragyog,
mely földre vont és sírba vitt
és mindhalálig ringatott.

V I C C O L D A L

Az idős özvegyasszony és az özvegyember már öt éve rendszeresen találkozgat, amikor a bácsi végre elhatározza, hogy megkéri a néni kezét. A néni azonnal igent mond. Mindketten hazamennek, másnap a bácsi arra ébred, hogy nem emlékszik, igent mondott-e neki a választottja. Hosszú töprengés után felhívja az idős hölgyet, és zavartan rákérdez:

- Tegnap megkértem a kezedet, de nem emlékszem, hogy mit válaszoltál.
- Jaj de jó, hogy hívtál, mert nem emlékszem, kinek mondtam igent.

A gyerekszerelem óta együtt maradt pár ötvenedik házassági évfordulóját ünnepli. Elballagnak hajdani iskolájukba, és megtalálják azt a padot, amibe a férj azt véste bele: "Szeretlek, Sally". Útban hazafelé egy zsák pénz pottyan a lábuk elé egy arra elhaladó páncélautóból. Sally felveszi, hazaviszi, otthon kiderül, hogy 50 ezer dollár van benne. Stan, a férj azt mondja:

- Vissza kell adnunk.

Erre Sally: - Nincs kinek, talált pénz.

Még aznap rendőrök járnak házról házra, őket is megkérdezik, tudnak-e valamit az eltűnt pénzről.

Sally azt mondja: - Nem.

Stan pedig azt: - A feleségem hazudik. A padláson rejtette el.

Sally azt mondja: - A férjem már kezd szenilis lenni.

Az egyik rendőr erre kéri Stant: - Legyen szíves az elejétől kezdve elmondani, mi történt.

Stan elkezdi: - Sally meg én épp hazafelé jöttünk az iskolából...

A rendőr ránéz a társára: - Gyere, nincs itt semmi keresnivalónk

A feleség verseket olvas, majd kis idő múlva berohan férje dolgozószobájába:

- Dezső, valami Goethe kiadta a versedet, amelyet harminc évvel ezelőtt nekem írtál!

Apuka sétál a gyerekével egy kastély romja körül. Mindenütt ledőlt falak, ledőlt oszlopok, elgurult kövek. A kisfiú odafordul az apjához és megkérdezi:

- Ugye itt tanult anya vezetni?

A híres tudós tanítványa sugárzó örömmel szalad a tudóshoz:

- Heuréka! Megtaláltam a tökéletes oldószert. Az összes ismert anyagot oldja!

- Hmm. Ez felvet egy érdekes problémát!

- És mit?

- Miben akarja tartani?

A tanító panaszkodik a szülőknek a kis Elemérre:

- A maguké a legrosszabb gyerek az osztályban. Nem lehet vele bírni! És ami mindennek a teteje: még egyszer sem hiányzott!

- Egy rongyos nadrágban érkeztem Amerikába, és most tízmillióm van!
- És mondd, öregem, mit kezdesz tízmillió rongyos nadrággal?

- Elbírod a saját súlyod?
- Persze.
- Akkor hordd el magad!

Kopognak a Mennyország kapuján. Szent Péter kinéz, és lát egy embert, aki dülöngél a röhögéstől.

- Maga meg miért ilyen vidám? - kérdezi tőle.
- Hát azért, mert én már rég itt vagyok, az orvosok meg odalent még mindig operálnak.

- Betartotta a tanácsot, és csak tíz szál cigarettát szív naponta?
- Igen doktor úr.
- Akkor nem értem, miért nem javul az állapota.
- Talán azért, mert azelőtt sosem dohányoztam.

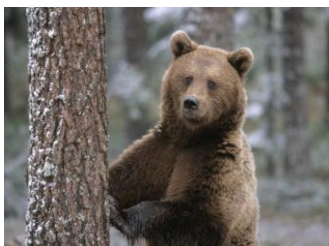
A fogorvos beülteti a székbe az új beteget, s hosszan nézi.

- Maga nagyon ismerős nekem... Megvan! Maga az a közterület-felügyelő, aki tegnap megbüntettetett, mert tilosban parkoltam.

- Hárman állnak egy Ádám és Éva kiűzetését ábrázoló festmény előtt: egy angol, egy francia és egy orosz.
- Nézzék ezt az elegáns, tartózkodó kifejezést az arcukon - mondja az angol.
- Teljesen biztos, hogy Ádám és Éva angol volt.
- Ugyan, nézzék, milyen szépek. Emellett teljesen meztelenek, így biztos, hogy mindketten franciák voltak - így a francia.
- Önök tévednek. Nézzék meg jobban a képet! - mondja az orosz. – Nincsen ruhájuk, egyetlen ételük van, az alma. Ennek ellenére azt hiszik, hogy ez a Paradicsom, így biztos, hogy oroszok!

Két barát az erdőben sétál:

- Látod azt a hatalmas fát ott? - kérdezi az első.
- Igen.
- Képzeld, tavaly két perc alatt felmáztam a tetejére.
- Na, ne mondd, mert úgysem hiszem. Volt tanúd rá?
- Hogyne. Egy medve.

Férfiszótár

Amit mondanak és amit jelent:

"Segíthetek a vacsorakészítésben?"

Jelentése: "Miért nincs még az asztalon a vacsora?"

"Bonyolult lenne elmagyarázni!"

Jelentése: "Fogalmam sincs, hogyan működik."

"Ma egy csomót sportoltam."

Jelentése: "Elromlott a távirányító, így kézzel kellett csatornát váltanom."

"Pihenj egy kicsit, túl sokat dolgozol."

Jelentése: "Nem hallom a meccset a hülye porszívótól."

"Ez érdekes, drágám."

Jelentése: "Még nem fejezted be?"

"Drágám, szerintem nem kell bizonygatnunk egymásnak, hogy mennyire szeretjük egymást!"

Jelentése: "Már megint elfelejtettem a házassági évfordulónkat!"

"Á, hagyd csak. Csak egy kicsit elvágtam az ujjam, nem egy nagy szám."

Jelentése: "Majdnem levágtam, de inkább elvérzek, mint hogy beismerjem, baromira fáj!"

"Csodálatosan nézel ki ebben a ruhában!"

Jelentése: "Légy szíves, fejezd már be az öltözködést, mindjárt éhen halok!"

"Hiányoztál."

Jelentése: "Nem találok tiszta zoknit, a gyerekek éhesek és elfogyott a WC papír!"

"Megosztjuk a házimunkát."

Jelentése: "Én csinálom a koszt, ő meg takarít utánam."

"Nincs szükségem a használati utasításra!"

Jelentése: "Tökéletesen el tudom rontani a nyomtatót segítség nélkül is."